3e Jaargang. No. 131.

DE PADVINDER

ORGAAN VOOR DE BOY SCOUT BEWEGING IN NEDERLAND.

Adres voor Administratie:
Singel 126, Amsterdam.
Adres voor Redactie:
Joh. Verhulststr. 66, A'dam.

AMSTERDAM, 12 Juli 1913.

REDACTEUR GOS. DE VOOGT.

Abonnementsprijs per zes maanden franco per post (26 nummers) f 1.50, bij vooruitbetaling.
Abonnementen kunnen elk kwartaal ingaan, doch duren minstens een half jaar

— NADRUK VAN ARTIKELEN VERBODEN VOLGENS DE WET. —

Aan alle Padvinders!

Er zijn nog een groot aantal Padvinders die dit blad niet lezen. Daardoor zijn die jongens niet op de hoogte, van wat zij moeten weten.

Elken Padvinder die abonné is, wordt verzocht een nieuwen abonné aan te brengen, die dan tevens **gratis** een aantal losse nummers van den vorigen jaargang krijgt, hetgeen hem zeer te pas zal komen.

Iedere P.V., die **4 nieuwe** abonnementen aanbrengt, krijgt een gratis abonnement.

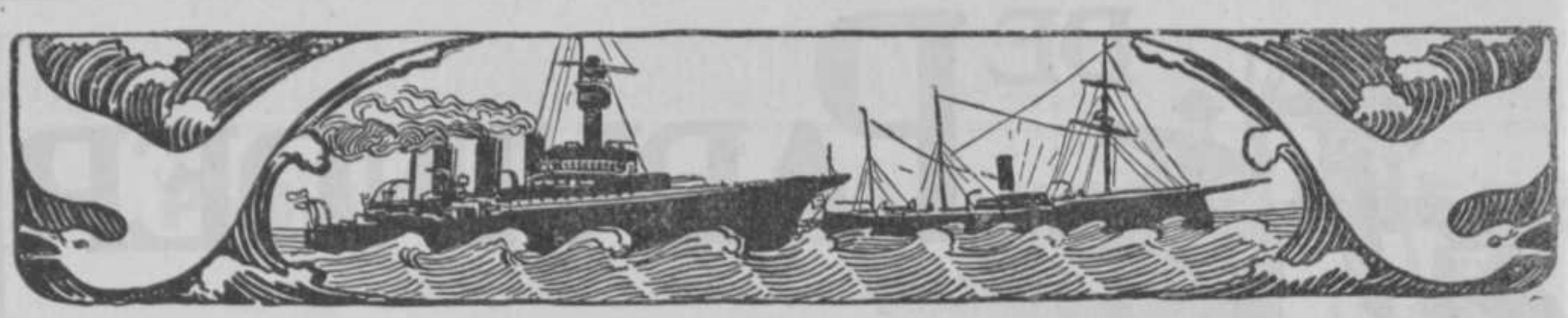

MENSCHLIEVEND HULPBETOON

OP

C. J. Klaasen en zijn reddingen.

(Naar hetgeen de heer W. H. Bilderbeek daarover vermeldde.)

I.

Noodweer!

De zee hol. Golven beuken de kusten van Texel, en in de verte, op die woeste zee, een masteloos schip in nood.

Niets weerhoudt hen, die brave helden om te redden wat te redden is. Drie etmalen zijn zij met de reddingboot in zee geweest, drie maal is deze gekanteld, en toen zij dicht bij het schip waren, door een stortzee opgenomen en tegen den in nood verkeerenden schoener geworpen, waardoor zij geheel bres werd geslagen. Toch nemen zij de schipbreukelingen in de boot, maar ach zie, die helden, zij zinken! Gelukkig is er nog uitkomst. Daar komt zij naderbij, de sleepboot „Hercules". Zij worstelt ook met de golven en hooggaande zeeën, maar toch gelukt het haar al de opvarenden te redden en hen terug te brengen bij vrouw en kinderen. Liefderijk wordt de equipage verzorgd, maar hun geliefde reddingboot hebben zij verloren.

Hulde aan die mannen, die hun leven veil hadden voor hun evenmensch. Een van die helden is *Cornelis Johannes Klaasen,* thans schipper van de Scheveningsche reddingboot „Jhr. Rutgers van Rozenburg", te Scheveningen.

II.

Zie, op de gronden bij Den Helder, de gevaarlijke plaatsen voor schepen, zit de groote Duitsche driemastbark genaamd „Oscar". Weer aarzelen de helden niet om met de reddingboot uit te gaan, om te trachten door gedeeltelijke ontlading de bark vlot te maken. Twee etmalen arbeiden ruim 60 menschen en 14 man equipage aan dit werk.

Maar zie, de zee begint alweder te razen en te bulderen en de wind wordt zoo hevig, dat het schip begint te kraken. De reddingboot moet wijken, de 60 menschen en de 14 man equipage op de „Oscar" achterlatend.

Hier is het, dat de vletterman *Klaasen* toegeroepen wordt door den heer Van Vliet: „Kees, redt toch die menschen, ik sta voor de vlet". Daar gaan die helden weer, en na vier gevaarlijke tochten gelukt het hun, al de zich op het schip bevindende menschen op de sleepboot „Hercules" te brengen, en vervolgens in veilige haven aan wal te zetten.

Hieruit blijkt alweer de opoffering van *Cornelis Johannes Klaasen.*

III.

Nauwelijks uitgerust van de hiervoren beschreven tochten, of weder wordt de hulp van *Klaasen* ingeroepen. Een Urker botter zit op de gevaarlijke bank „de Onrust". Ook hier schromen zij niet, doch trekken er op uit. Het scheepje, waarop de schipbreukelingen zich met een lijn hadden vastgebonden, was niet te naderen, zoodat redding dier menschen niet mogelijk leek.

Maar zie, twee helden, *Cornelis Klaasen* en *Jan Bijl,* binden een lijn om hun lichaam en wagen zich in de woeste golven en trachten al zwemmende het vaartuig te naderen.

Zal het hun gelukken?

Hoera! eindelijk zijn ze er. Nu worden de mannen met de lijn naar het strand getrokken, en allen komen behouden aan.

Dat zij voor deze moedige daad beloond werden, behoef ik hier zeker niet neder te schrijven.

IV.

Op de buitengronden zit een Engelsche bark!

Weer trekken onze mannen er op uit, en smaken het genoegen, de zes menschen, die zich op het schip bevinden, te redden. En.... als de laatste man het vaartuig heeft verlaten, breekt het middendoor.

V.

Een boot gestrand!

Deze roep gaat van mond tot mond.

Het blijkt te zijn de Engelsche stoomboot „Wandele", welke vastzit op de buitengronden. Als steeds trekken onze wakkere mannen er op uit, en brengen de bemanning behouden aan wal.

Voor deze heldendaad ontvingen de redders, waaronder *Corn. Klaasen,* van de Engelsche Regeering het eereteeken Queen of England. Een schoone daad is ook wel een belooning waardig.

VI.

Het is nacht. Ginds, op de gevaarlijke buitengronden zit weder een schip in nood. 't Is de Engelsche katoenboot „Tren Wanch". Onverschaagd trekken *Klaasen* en zijn mannen er op af, en de geheele bemanning wordt behouden op de sleepboot „Hercules" overgebracht. Schip en lading gaan echter geheel verloren.

VII.

Op de verraderlijke buitengronden bij Den Helder is het, dat de Engelsche stoomboot „Caron" het ongeluk heeft te stranden,

Stilzitten is niet de leus van onze helden. Wanneer het gaat om hun evenmensch, wordt de gedachte aan vrouw en kinderen onderdrukt en wagen zij onverschrokken hun leven. Zoo ook nu. Twee gevaarlijke tochten worden met de reddingboot ondernomen, en het gelukt den redders de zich op het gestrande vaartuig bevindende 22 koppen behouden op de sleepboot „Hercules" over te brengen, terwijl zij er tevens in slagen de „Caron" te behouden.

Bij deze redding werd *Cornelis Klaasen* ernstig gekwetst, zoodat opname in het Marine-Hospitaal wenschelijk werd geacht, alwaar hij 14 dagen verpleging genoot. Gedurende dien tijd werd aan zijn vrouw en kinderen een ondersteuning verleend van.... vier gulden per week. Voorzeker niet teveel.

VIII.

Alweer strandt een schip op de buitengronden, bij hooge zeeën en Noordoostelijken storm. 't Is een Deensche driemastschoener.

Onze kloeke mannen worden uit-

gestuurd met de reddingboot, getrokken door de sleepboot „Hercules". Hooge zeeën noodzaken hen echter zich van de sleepboot los te maken, en zeilende tracht men nu het schip te bereiken. Grondzeeën beuken met woeste kracht de reddingboot, de roeiers worden door elkander geworpen, en tot overmaat van ramp krijgt hun vaartuigje nog lekkage. Toch gelukt het hun, al pompende en scheppende, het gestrande schip te naderen, en al de opvarenden, zes in getal, naar de „Hercules" over te brengen. De schoener ging verloren.

Op deze reis werd een der schipbreukelingen, de opperstuurman, tegen het dek geslagen, waardoor hij twee ribben brak. Het is te begrijpen, dat dit voorval het reddingswerk zeer bemoeilijkte.

XI.

Na het hiervoren beschrevene, wordt weder de hulp van onze kloekmoedige mannen ingeroepen. 't Geldt thans het Duitsche barkschip „Renown", hetwelk op de Pannekoek bij Den Helder is gestrand. Vier moeilijke tochten, respectievelijk op 9, 10 en 11 December 1887, worden door de reddingboot ondernomen. Op den eersten tocht worden 12 menschen gered. De tweede tocht leidt tot geen resultaat; men kan niets tot redding verrichten. Op den derden tocht smaakt men het genoegen, na den geheelen dag tegen de woedende elementen gestreden te hebben, weer 7 menschen te redden. Intusschen verdwijnt het schip meer en meer, en reeds zijn twee der opvarenden verdronken. Doctoren en Officieren, alles bevindt zich op de „Hercules", om hulp te bieden bij de verpleging en behandeling der geredden. Hooge zeeën noodzaken echter de redders hun werk voor dien dag te beëindigen.

Eindelijk breekt de morgen weer aan en zal een vierde tocht worden ondernomen, maar bijna niemand wil mede, hoe zij ook door den Commissaris van het Loodswezen worden aangespoord. Eindelijk heeft *Cornelis Klaasen* 10 man bij elkander en weer gaat men er op uit, in de richting van het schip. Lijnen en boeien worden den schipbreukelingen toegeworpen. Zullen zij ze kunnen grijpen?

Daar wordt opeens door een jongen schipbreukeling de lijn opgevangen, maar afgemat door de groote krachtsinspanning der laatste dagen, kan hij niets ter redding verrichten.

Hier is het weer *Cornelis Klaasen*, die tot zijn getrouwen spreekt: „Mannen, laten wij op God vertrouwen, en trachten om zakkende het wrak te bereiken". Allen stemmen hierin toe. Weer worden lijnen uitgeworpen en gelukkig worden zij thans door de schipbreukelingen gegrepen, en bij het afloopen der zee trekt men hen in de reddingboot. De stuurman wordt voor hun oogen door een ketting doodgeslagen en een der opvarenden wordt weggeslagen, maar wordt toch nog gered en ter verpleging opgenomen. Op dezen tocht worden nog 5 man gered; één wordt krankzinnig, springt in zee en vindt zijn dood in de golven. Een oude kok is helaas van uitputting gestorven; hij wordt door de bemanning der reddingboot begraven.

Voor dit zoo heldhaftig reddingswerk ontving *Cornelis Klaasen* de zilveren Eerepenning van de Reddings-Maatschappij, terwijl hem door onzen geëerbiedigden Koning Willem III de bronzen Eerepenning werd geschonken.

X.

Te Callantsoog strandt de Engelsche boot „Strad Moreé". Reddingbooten rukken uit, maar kunnen de opvarenden niet redden. 4 redders en 4 schipbreukelingen vinden hun dood in de golven. Weer is het de vletterman *Cornelis Klaasen*, die zijn hulp komt bieden. Hij leent een vlet, en met behulp zijner mannen brengt hij al de zich nog op het schip bevindende personen behouden aan wal.

XI.

Er strandt een Noorsche bark, geladen met benzine. Men tracht nog vaten van het schip te halen, maar opeens komt er brand in een vat. Allen vluchten! Ook hier treedt *Klaasen* weer op den voorgrond. Hij bluscht den brand, en smaakt het genoegen, al de menschen, die zich op de bark bevinden, te redden.

XII.

Bij den Vuurtoren te Huisduinen heeft de Engelsche stoomboot „Cols Bromé" het ongeluk te stranden. Door middel van een schiettoestel helpt *Klaasen* weer 27 menschen redden.

XIII.

Een Duitsche bark, de „Ursela", strandt. Door middel van *Klaasen's* vlet gelukt het al de opvarenden te redden.

XIV.

Er strandt een bomschuit van de reederij A. de Niet te Scheveningen. Alweder is het onze wakkere *Cornelis Klaasen*, die hulp verleent, en de acht zich op de schuit bevindende visschers het leven redt.

XV.

Een zeekapitein begeeft zich met een klein vlet buiten de haven te Scheveningen, om te pleizierzeilen. In volle zee wordt hij overvallen door hevigen wind en sterken stroom. Het bootje kantelt en de zeekapitein wordt in zee geworpen. Maar terwijl hij worstelt met de golven, komt *Cornelis Klaasen*, bijgestaan door den kapitein der Infanterie, Eerebeek, hem te hulp, en zij smaken het genoegen, den drenkeling van een wissen dood te redden.

XVI.

Als vervolg op het voorgaande komt de redding der bemanning van den driemastschoener „Ingeborg" aan de Scheveningsche kust.

XVII.

Met veel moeite en levensgevaar redt *Klaasen*, bijgestaan door zijn wakkere helpers, de bemanning, 7 in getal, van den logger Scheveningen 246, voor de haven te Scheveningen. De logger ging verloren.

XVIII.

Tevens zij nog vermeld:

1e. De equipage gered van een Engelsche bark, geladen met petroleum. Nauwelijks hiermee gereed, of het schip slaat doormidden.

2e. In het bijzijn van den Heer Treur redt *Klaasen* met zijn vlet een jongentje, 't welk in zinkenden toestand verkeerde, uit het afvoerkanaal te Scheveningen.

Was *Klaasen* een held in zijn vlet, eveneens heeft hij getoond een baas in het zwemmen te zijn.

Zoo redde hij een werkman, Hendrik Kore, uit het Heldersche Kanaal; uit de binnenhaven te Den Helder een meisje, en nog een jongetje van Steenman, uit het Heldersche Kanaal.

En ten slotte laat ik nog volgen de redding van de bemanning van de Scheveningen 112, welke in een vlet in zee was gegaan, en in levensgevaar verkeerde. Met de reddingboot „Jhr. Rutgers van Rozenburg" mocht het *Klaasen* gelukken, hen allen te behouden.

Voor deze laatste moedige daad werd hem en zijnen dapperen een welverdiende hulde toegebracht.

(Nadruk verboden).

Reeds meer dan één medicus heeft vroeger gewezen op het schadelijke van hooge hakken onder de dameslaarsjes. We hebben toen gelukkig een periode gekregen van lage hakken. Maar deze schijnt thans weer opgevolgd te worden door een tijdperk van hooge hakken. En de medici trekken er ook nu weer tegen te velde.

Zoo heeft dezer dagen Dr. Hübscher te Bazel in een door hem gehouden lezing verklaard, dat de hooge hakken, zooals de mode nu helaas weer voorschrijft, buitengewoon schadelijk voor de gezondheid zijn. Er kan niet genoeg betoogd worden, dat de hakjes, Louis quinze, een nadeeligen invloed hebben op alle deelen van het lichaam. Door de hooge hak wordt de hiel in de hoogte geheven en daardoor heeft het benedenbeen neiging uit de rechte houding voorover te wijken. Om de knie te beletten naar voren te gaan, moeten de spieren van het bovenbeen buitengewoon ingespannen worden. Hiervan is het gevolg, dat in de heupgewrichten een tegenovergestelde houding en werking der spieren optreedt. Volgens Dr. Hübscher zijn heel wat kwaaltjes toe te schrijven aan de hooge hakken.

(Buiten verantwoordelijkheid der Redactie).

Aan de Amsterdamsche P.V.-troepen

wordt herinnerd, dat het **verboden** *is binnen de grenzen der gemeente te marcheeren met trommelslag, hoorngeblaas of andere muziek des Zondags vóór* $12^1/_2$ *(dus onder „kerktijd").*

Het moest eigenlijk overbodig zijn hierop nog eens te moeten wijzen, maar ondergeteekende heeft tot zijn verbazing bemerkt, dat er troepleiders zijn, die blijkbaar niet beseffen, hoe zij met een dergelijke storing aan andersdenkenden ergernis kunnen geven, en met „volle muziek" Zondagsochtends, zelfs vóór 11 uur, door de straten trekken, ja zelfs er niet op letten, dat die trommelslag concurreert met het luiden van een dichtbijzijnde R.-K. kerkklok! GOS. DE VOOGT.

INSTALLATIE
2den troep Padvindsters Amsterdam.

Zaterdag pl.m. $8^1/_2$ uur werden door de troepleidster, tevens comitélid, ongeveer 12 meisjes geïnstalleerd. Eerst werd het „Wilhelmus" gespeeld en onder het spelen van een marsch marcheerden de padvindsters het tooneel op. Na de installatie werden de Eere-kralen uitgereikt aan verschillende meisjes. De padvindster C. Stoel ontving een prachtig boek. Van de Zustervereenigingen was alleen Den Haag vertegenwoordigd. Voorts werden door de padvindsters eenige liederen ten gehoore gebracht en een piano-solo door Mej. J. Bazelik. Daarna eenige liederen door den padvinder C. Cyfer en een voordracht door de patrouilleleidster Ph. Cyfer, getiteld »De compagnieschap van Kat en Muis". Door een lid van het damescomité werden de padvindsters toegesproken en ook door den Weled. Heer Gos. de Voogt, lid van het dagelijksch bestuur der N. P. O., wat door een rede van Mevr. Cyfer beantwoord werd. Ten slotte werd door alle padvindsters en padvinders het lied »Wij zijn bereid« gezongen. Om ongeveer 11 uur keerden allen hoogst voldaan huiswaarts. L. M. Amsterdam.

Bij het Hoofdkwartier der N.P.O.

126 Singel, Amsterdam, zijn verkrijgbaar:

Installatie-lelie	f 0.15
Patrouilleleiders-lelie	- 0.10
Ass.-Patrouilleleiders-lelie	- 0.07½
Lint voor idem	- 0.15
Vakinsigne	- 0.15
Jaarsterren	- 0.08
Idem voor troepleiders	- 0.10
Schouderlappen	- 0.05
P.V. Dasspeld	- 0.25
Idem verguld voor Comité-leden	- —
Idem wit geëmailleerd voor Leden Hoofd-Comité	-
Idem zilver met groen geëmailleerd lint voor Troepleiders	- 0.60
Naambordje	- 0.25
Verbanddoos	- 0.45
Sluitzegels per 100	- 0.30
Diverse briefkaarten met insignes 10 à	- 0.10
P.V. wet op carton	- 0.15
Koorden	- 0.40
P.V. schrijfpapier 25 vel en couverts	- 0.30
Idem voor Comités	- 0.30
N. P. O. vlag	- 6.—
P.V. Armbandhorloge	- 4.—
P.V. lied	- 0.10
P.V. agenda	- 0.40
P.V. boek	- 0.90
Idem geb.	- 1.25
Abonnement op de „Padvinder" per ½ jaar	- 1.50
P.V. dreg	- 0.75
Cliché N.P.O. insigne	- 1.—

Amsterdamsche Padvindsters (Troep I) op reis).

Een vroolijk troepje ging Donderdag 3 Juli met den trein van 1 uur naar Apeldoorn; Mevrouw Voerman, de leidster van Troep I, trok met 7 padvindsters er op uit. Eenige malen per week spreekt mevr. V. in onze Padvindsters-

teat op de Tentoonstelling „De Vrouw 1813—1913".

Naar aanleiding van deze propaganda had zij een uitnoodiging ontvangen om in Apeldoorn te komen spreken over de Padvinderij voor meisjes en de organisatie daarvan in Amsterdam. Deze uitnoodiging ging uit, niet van de N. P. O., doch van den N. P. B. Onze presidente, mevrouw den Tex, vond dit geen bezwaar. Waar wij kunnen, willen wij gaarne de padvinderij dienen en elke gelegenheid tot propaganda grijpen wij gretig aan. Dus mevr. V. ging en vol animo. De meisjes zouden bij belangstellende families logies vinden, toen zij echter hoorden van een ruim troepgebouw, waar zij konden overnachten op stroo, kozen zij als echte padvindsters het laatste.

's Avonds had in een flink bezette zaal de lezing plaats. Na afloop werden nog enkele vragen gedaan; En toen het succes! 9 Dames gaven zich op als leidster en 8 meisjes werden ingeschreven als padvindster. Nadat mr. Sannes de spreekster hartelijk bedankt had voor hare voorlichting en moeite, werd de tocht naar het troeplokaal ondernomen. Voorop een kranige hoornblazer, ook een der padvindsters liet af en toe hare signalen hooren. Het troepgebouw behoort aan den N. P. B. en wordt op bepaalde dagen ook ter beschikking gesteld voor de meisjes-padvindsters. Dit was een der voornaamste motieven, waarom tot aansluiting bij den N. P. B. besloten werd.

Vrijdagmorgen vroeg begon de speurders-dienst ten behoeve van eigen maag; om 6 uur reeds werd een bakkerswinkel gezocht en gevonden! Kwart voor 8, toen de leidster kwam, was alles in het troeplokaal opgeruimd en stonden de padvindsters reisvaardig. Het troepje arriveerde om half 10 te Arnhem, het had veel bekijks. Sommige meenden, dat het een afdeeling van Hagenbeck was! Lustig werd opgemarcheerd naar Sonsbeek, waar de Zalmkweekerij van Staatswegen geexploiteerd, werd bezichtigd. Alle mogelijke inlichtingen werden daar gegeven. Deze kweekerij kost duizenden; voor de toekomst heeft men er groote verwachtingen van.

Nadat het voederen der dieren was gadegeslagen en na woorden van hartelijken dank, werd een bezoek gebracht bij een imker, den Heer Keeze, een oud Amsterdammer. Dat dit bezoek heel leerzaam en interessant was, behoeft geen betoog. Juist werd een zwerm onder dak gebracht in een mand, natuurlijk was de man, die dit deed, gemaskerd. Al wat zij zagen en hoorden, zal de meisjes lang bij blijven en niet 't minst het warme enthousiasme van den imker zelf. Van den winter hopen wij een lichtbeeldenavond te hebben over dit rijke onderwerp. Om 12 uur wachtte de Heer Voerman de meisjes in »Centraal" op, waar zij zich te goed deden aan een stevige warme lunch. Daarop nog een uitstapje naar Rozendaal en toen was de pret uit. 's Avonds 7 uur waren allen in Amsterdam terug, een moe, maar vroolijk troepje, dankbaar voor 't genotene en rijker in ondervinding en kennis. Mogen nog vele dergelijke uitstapjes volgen, ze openen de oogen en ze werken zoo heerlijk mee aan den bloei van een echt kameraadschappelijken geest!

J. V. - A.

PADVINDSTERS TE APELDOORN.

Te Apeldoorn is na een lezing door mevrouw Voerman te Amsterdam, een padvindsters-vereeniging opgericht.

N. R. Ct.

Installatie Padvindsters.

J.l. Zaterdag 5 Juli, had in „Odeon" te Amsterdam de installatie plaats van een aantal meisjes van den tweeden Amsterdamschen Padvindsterstroep der N.P.O., troepleidster Mevrouw M. Cijfer—van Wijngaarden.

Een korte maar pakkende toespraak van de leidsters werd gevolgd door de eigenlijke installatie, die behoorlijk en eenvoudig gearrangeerd was en goed verliep.

Daarna volgde de uitreiking der z. g. „eerekralen", een nieuwigheid, die ons zeer origineel en aardig voor meisjespadvindsters lijkt en na afloop daarvan kwamen de overige nummers van het programma aan de beurt, bestaande uit muziek (piano- en zangnummers). Het Zangspel „Naar het Kamp" is er eentje, dat de meisjes nog maar eens dikwijls moeten herhalen, want dat slaat wel in.

Troep II maakte een bijzonder goeden indruk, die verhoogd werd door het stipt opvolgen van de fluitsignalen der assistent-troepleidster, die haar troepje goed in de hand heeft. Inderdaad een welgeslaagde avond.

UIT MIDDELBURG.

Onze Correspondent meldt:

Maandag 16 Juni l.l. was de dag door het Bestuur der afdeeling Middelburg der N. P. O. vastgesteld om het Swastikateeken uit te reiken aan den sergeant van Dranen te Vlissingen. Hiertoe was de heer Metelerkamp, secretaris der N. P. O. naar Middelburg gekomen, die tevens een lezing over Padvinderij zou houden. 's Avonds om half acht opende de heer Sprenger, secr. van de afdeeling M., bij afwezigheid van den voorzitter de bijeenkomst. Hij heette den Commissaris der Koningin in Zeeland, den heer Dijckmeester, en alle donateurs en genoodigden welkom en gaf daarna een overzicht van de belangrijkste gebeurtenissen, die in het tweejarig bestaan der afdeeling voorgevallen waren. Daarna ging men over tot het plechtige gedeelte. Eerst reikte de heer Metelerkamp het Vriendschapsteeken uit en werd door den heer Sprenger 1 P.V. geïnstalleerd, 2 jaarsterren; 4 eerste klasse- en 4 vakinsignes voor verspieder uitgereikt. In de pauze werden door het publiek de „beroemde" Middelburgsche tenten, patrouillekarren en andere kampbenoodigdheden, alle door de P.Vs. zelf gemaakt, bezichtigd. Daarna werden door den heer Metelerkamp de lichtbeelden vertoond waardoor het publiek een eenigszins ruimeren blik in het padvindersleven kreeg. Hierna dankte de heer Sprenger den heer Metelerkamp voor zijn overkomst en voordracht en het publiek voor de belangstelling en werd een driewerf Hoezee uitgebracht op de leiders en sprekers.

Vele Middelburgers zullen met genoegen aan dezen avond terugdenken.

BIRMINGHAM.

Het kamp van ruim 7000 padvinders en 400 troepleiders hier is uitstekend geslaagd.

Aan de groote revue op Zaterdag namen 30.000 P.V.'s deel, waarbij Nederlanders, Franschen, Polen, Russen, Spanjaarden, Amerikanen, Denen, Zweden, Noren, padvinders uit Calcutta, Gibraltar, Marokko en Shanghai.

Generaal Baden Powell woonde alle feestelijkheden bij. Naar hij berichtte zal hij dit jaar niet meer in Nederland komen.

M.

Tentoonstelling te Gent.

Padvinders-Wedstrijden IJmuiden.

Naar aanleiding van ingekomen vragen het volgende:

I. Vijfkamp.

De wedstrijden in de onderafdeelingen *a, b, c, d* en *e* zijn persoonlijk. De vijfkamp in zijn geheel is een afdeelingswedstrijd.

1*ste voorbeeld.*

Van de afdeeling X. doen mee 15 jongens (het hoogste aantal dat mee *mag* doen), n.l. van iedere onderafdeeling 3.

In *a* behaalt 1-17, 2-18, 3-14 punten.
» *b* » 4-14, 5-16, 6-19 »
» *c* » 7-16, 8-15, 9-17 »
» *d* » 10-18, 11-16, 12-17 »
» *e* » 13-20, 14-19, 15-14 »

Afdeeling X. heeft dus in den vijfkamp *a* 18 p. + *b* 19 p. + *c* 17 p. + *d* 18 p. + *e* 20 p. = 92 punten.

2*de voorbeeld.*

Afdeeling Y. doet mee met totaal 3 jongens, en wel:

In *a* no. 1—17 punten.
» *b* » 1—16 »
» *c* » 1—12 » no. 3—17 punten.
» *d* » 1—19 »
» *e* » 2—17 » no. 3—18 punten.

Afdeeling Y. heeft dus in den vijfkamp *a* 17 p. + *b* 16 p. + *c* 17 p. + *d* 19 p. + *e* 18 p. = 87 punten.

3*de voorbeeld.*

Afdeeling Z. doet mee met totaal 5 jongens, en wel:

In *a* no. 1—19 punten.
» *b* » 3—16 » no. 4—14 punten.
» *c* doet niemand mee.
» *d* no. 5—17 punten.
» *e* » 2—14 punten, no. 3—17 punten en no. 4—19 punten.

Afdeeling Z. komt niet in aanmerking voor een prijs vijfkamp (want in *c* is niet meegedaan).

Nu de persoonlijke prijzen.

In *a* 1e prijs no. 1 afd. Z. met 19 p., enz.
» *b* 1e » » 6 » X. » 19 » enz.
» *c* later tusschen no. 9 afd. X. en no. 3 afd. Y., enz.
» *d* 1e prijs no. 1 afd. Y. met 19 p. enz.
» *e* 1e » » 13 » X. » 20 » enz.

Voor alle wedstrijden mag men zich naar verkiezing kleeden (b.v. gymnastiekschoenen, voetbalschoenen, trui, broek, enz.).

Er wordt zooveel mogelijk gekampt op het terrein gelegen binnen de tenten.

Voor het springen is afstoot hard en neerkomen zacht.

Welke afdeeling wil een partij honkbal spelen? S. v. p. direct opgeven.

Vermoedelijk zal er nog een persoonlijke wedstrijd in staafwerpen plaats hebben.

toen, na gemaakt „alarm", de wagens uitreden en zij daardoor konden zien in welken korten tijd dit geschiedde. Ook werden er klim- en reddingsoefeningen vertoond, door de reddingskoker gegleden en in het springzeil gesprongen, waarbij ook de jongens mochten meêdoen.

Als zeer op prijsgestelde attentie zagen wij vóór een der wagens, met keurig gestrooide zandfiguren een welkomstgroet op den grond geteekend, waarop ook het padvinderspatrouille-vlaggetje en een hoefijzer (symbool van 't geluk en van . . . de paarden) niet vergeten waren.

Den heer hoofdbrandmeester van dat station nogmaals onzen dank voor de door hem en zijn personeel gedane moeite om de jongens alles te verklaren en te doen zien.

ENGELSCHE PADVINDERS TE AMSTERDAM.

De Engelsche P.V.'s, waarover de vorige week een en ander in dit blad werd bericht (zelfs, door een misverstand dubbel!) zijn Zaterdag jl. weêr vertrokken. Zij hebben zich blijkbaar best geamuseerd, want het afscheid werd bijna aandoenlijk! Ondertusschen kunnen we niet met zoo evenveel lof over dien troep Boy-Scouts spreken, als over andere troepen uit Engeland, die hier waren. Veel discipline zat er niet in. Er werd zwaar gedampt. Het logies op het Singel 126, waar ze vertoefden, zal een extra reiniging dienen te ondergaan enz. enz.

Enfin, de gastvrijheid is betoond en de gasten hebben zich best geamuseerd, vooral 's avonds op de „Entos". Het zal de Amsterdamsche Padvinders niet moeilijk vallen om, bij hun gezamenlijk bezoek aan die tentoonstelling, minstens een even goeden indruk te maken als hun Engelsche collega's daar, naar wij vernemen, gemaakt hebben, o.a. door direct een saluut aan hun vlag (de Engelsche) te brengen en zich dankbaar te toonen voor den hun welwillend verleenden gratis toegang.

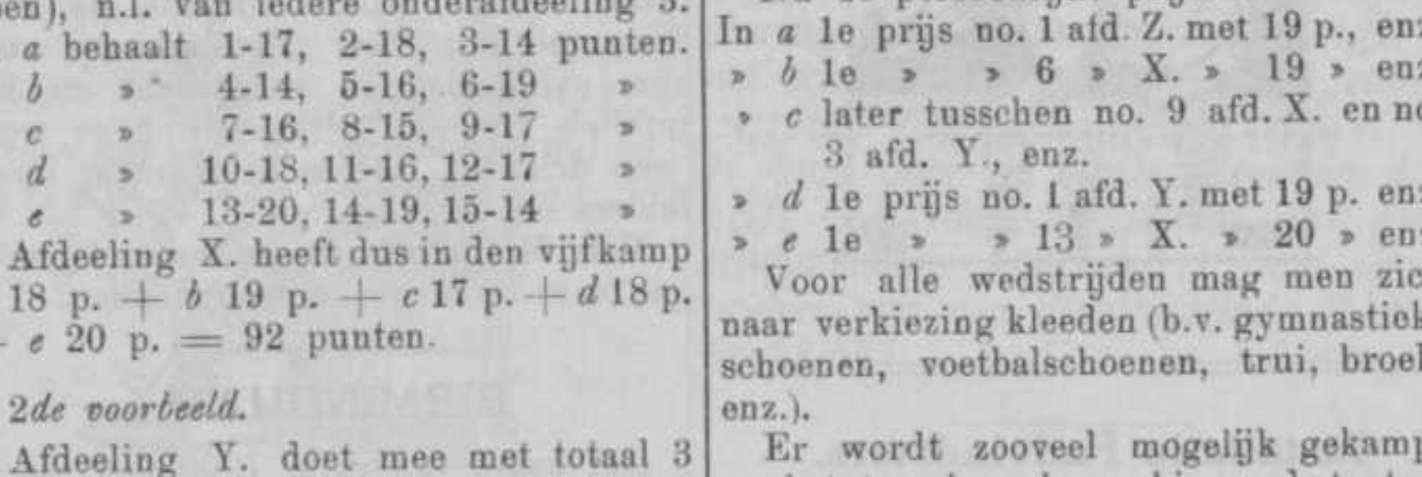

Bij de Brandweer.

De Amsterdamsche Brandweer is wederom zoo bereidwillig geweest om een harer groote stations (ditmaal het station Prinsengracht) ter bezichtiging open te stellen voor de Engelsche jongens. Deze waren over hetgeen zij daar zagen verrukt, vooral

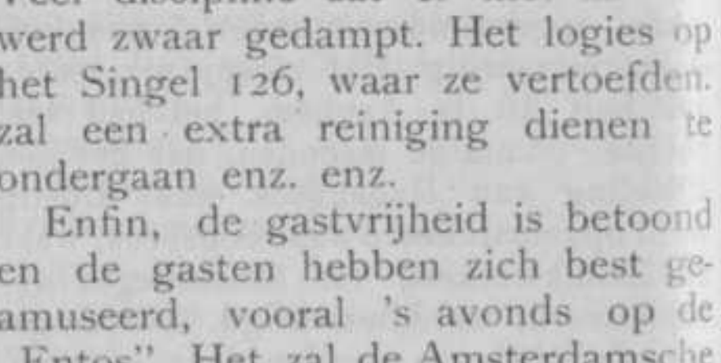

Tentoonstelling te Gent.

7000 Padvinders bij elkaar.

Men schrijft ons:

De groote „Rally" of bijeenkomst van Padvinders uit alle landen der wereld heeft Zaterdag te Birmingham plaats gehad. Deze stad was uitgekozen, omdat in dit industriëele middelpunt percentsgewijze verreweg de meeste padvinders zijn. Naar men zegt zijn in Birmingham een 6000 tal padvinders die voor het grootste deel behooren tot de Y. M. C. A., de Chr. Jongelingsvereeniging, die over de geheele wereld verspreid is en die in Nederland in Amsterdam en Rotterdam ook eenige troepen gevormd heeft. Drie groote gebeurtenissen brachten die duizenden padvinders in Birmingham bij elkaar. Zij die nog niet ten volle appreciëeren, zouden goed gedaan hebben deze bijeenkomst bij te wonen, die geleid door een schare deskundige mannen, waaronder vele uit de hoogste kringen van het land, zonder eenigen wanklank is verloopen. In de eerste plaats was daar de groote tentoonstelling van werk door padvinders gemaakt. In een zaal, grooter dan die van het Paleis voor Volksvlijt, waren tal van voorwerpen tentoongesteld, betrekking hebbende op de padvinders beweging. In de verschillende afdeelingen zag men o. a. beeldhouw-, smeed- en timmerwerk. Ook waren aanwezig kunstig vervaardigde modellen van schepen en vliegmachines, alsmede electrische toestellen, als dynamo's, motoren, schellen en telegraphie-inrichtingen, w. o. draadlooze.

Onder de inzendingen bevonden zich ook enkele, die in Nederland waren vervaardigd, n. l. eenige z.g.n. „gipsbordjes" met Marker- en Volendammer kleederdrachten, eenige teekeningen en verder een model van een diamantmolen door een Amsterdamsch padvinder vervaardigd.

Verschillende „bedrijven" door de padvinders uitgeoefend worden hier gedemonstreerd. In de eerste plaats mag zeker wel genoemd worden de jongens van de »Scouts Farm", de modelboerderij, die onder de uitstekende leiding van Mr. Moaling, geheel door padvinders wordt gedreven. Mr. Moaling bezocht verleden jaar met een 16-tal padvinders Nederland en bracht een bezoek aan eenige der grootste model-boerderijen Oud-Bussum en het Huis-Ter-Aa. Op deze tentoonstelling, werd door de padvinders boter gemaakt op de wijze, zooals zij die in Holland gezien hadden en wezen verschillende groote platen en photo's op het werk, dat zij op 't land verrichten. De 40 padvinders die op deze boerderij werkzaam zijn en die in hoofdzaak opgeleid worden om later in andere werelddeelen het boerenbedrijf in den ruimsten zin uit te voeren, vormden bij een bezoek van Prince-Arthur de eerewacht gedurende diens rondgang langs de stands.

Een weinig verder waren eenige padvinders-smeden aan het werk en leverden zij evenals hunne collega's de timmerlieden in een aangrenzenden „stand" menig knap stuk werk. Ook het leggen van verbanden, de eerste hulp bij ongelukken en het verplegen van zieken, zooals dit door de padvinders gedaan wordt, wordt hier aanschouwelijk voorgesteld.

In het midden van de zaal worden verschillende wedstrijden gehouden, het in Engeland zoo populaire boksen, dat voor ons Nederlanders nog steeds iets afstootelijks is, trok wel de meeste toeschouwers. Oefeningen met brandladders, brandspuiten en vangzeilen, die aan de verschillende troepen toebehoorden, en het opslaan van bruggen trekken ook zeer de aandacht. Dat het hier tentoongestelde wel de moeite waard was gezien te worden bewezen zeker wel honderden en duizenden, die haar bezochten, en zeker wel naar huis zijn gegaan in de volle overtuiging, dat de padvindersbeweging er een is, die de jongens zeer veel leert, waar zij later groot profijt van zullen trekken.

Het tweede groote feit was het padvinderskamp, zoo groot als er nog nimmer een geweest is. Op een terrein, toebehoorende aan een Engelsch edelman, ongeveer 4 K.M. van het middelpunt der stad verwijderd, waren een 1200 tenten opgeslagen om de 7200 padvinders en 400 leiders een onderdak te geven. Behalve deze tenten waren er nog reusachtige tenten opgeslagen om te dienen als eetzalen, buffetten en ontspanningszalen. De commandant van het kamp was Lord Glanusk, die in een gewoon padvinderspak gestoken overal aanwezig was en zijn bevelen uitdeelde, terwijl hij met groote voorkomendheid de vreemde padvinders ontving. Van de vreemdelingen waren aanwezig, om met Nederland te beginnen een vijftal Hollandsche padvinders onder leiding van den heer Metelerkamp, secr. van de Nederlandsche Padvinders-Organisatie. Verder 100 Franschen, toebehoorende tot de Y. M. C. A., een 60-tal Polen, die nogal de aandacht trokken door hun bijzondere grijze kleeding. (Padvinders zijn deze eigenlijk niet, daar zij zich in hoofdzaak op gymnastiek etc. toeleggen). Een 30-tal Spanjaarden, die klein van stuk en donker getint zich in de „straat der vreemdelingen" de buren

mochten noemen van de 30 Zweedsche padvinders. Ook Denen en Noren waren aanwezig naast vertegenwoordigers uit China (Shanghai) en Calcutta. Uit Gibraltar een zestal en zelfs pikzwarte padvinders uit Marokko was hier weer broederlijk vereenigd met de Hongaren, die, niettegenstaande hun groot verschil in taal, elkander spoedig begrepen. Voorts waren padvinders uit Amerika, Italië en Denemarken. De 7200 padvinders vormden dus wel een international gezelschap. Om veel van het reuzen-kamp zelf te zeggen zou mij te ver voeren. Dank zij de uitstekende leiding van Lord Glanusk, die bijgestaan werd door een staf helpers, meest allen behoorende tot de eersten in het koninkrijk, liep alles vlot van stapel. Het „voederen" dezer duizenden 's morgens (het bekende warme ontbijt !), 's middags en 's avonds ging zeer geregeld. De padvinders, en dit mag zeker wel ter hunner eere gezegd worden, volgden alle reglementen, waarvan slechts één exemplaar bij den ingang was aangeplakt, stipt op. Gaarne had ik gewenscht, dat alle Hollandsche padvinders dit kamp eens medegemaakt hadden om een lesje van hun Engelsche kameraden te ontvangen. De 400 troepleiders deden ook al hun best om de leden van het kampcomité in hun moeilijke taak bij te staan en hielden zich ook stipt aan de gegeven orders. (Iets, wat in Holland helaas ook niet altijd gebeurt). Het derde groote feit was de eigenlijke „Rally" op Zaterdag, toen er behalve de 7 à 8 duizend jongens uit het kamp nog 20 duizend uit alle oorden van Engeland kwamen, zoodra de revue, die door Prince Arthur van Connaught gehouden werd door een 30.000 padvinders werd bijgewoond. Op een reusachtig groot veld waren deze tienduizenden jongens in een halve cirkel opgesteld.

Stipt op tijd kwam Prince Arthur te paard met groot gevolg aan. Achter hem reed Baden Powell; Aldus werden de verschillende linies geïnspecteerd. Na afloop stelden zich de hoofden der verschillende buitenlandsche padvinders op. Zij werden op welwillende wijze door Prince Arthur toegesproken, die zich er over verheugde, dat zoovele vreemdelingen waren overgekomen om dit feest van „internationale broederschap" mede te maken. Een indrukwekkend gezicht was het, toen op een gegeven commando de 30 000 padvinders, de hoeden op de stokken plaatsende, een driewerf hoera voor het hooge gezelschap aanhieven. Zondag was er een godsdienstoefening in het kamp, die door ongeveer 10000 padvinders werd bijgewoond. Na afloop vereenigde Sir Baden Powell alle troepleiders en vreemdelingen om zich heen en inspecteerde alle vreemde afgevaardigden. Aan de hoofden dezer buitenlandsche deputaties werd door Baden Powell persoonlijk eene gouden „medaille van verdienste" uitgereikt uit dankbaarheid voor hetgeen zij gedaan hebben in het belang der padvindersbeweging in de landen, die zij vertegenwoordigen. 's Middags had in de groote kathedraal te Birmingham een godsdienstoefening plaats, welke door den Bisschop van Birmingham geleid werd. De dienst duurde slechts kort, evenals de toespraak van den Bisschop. Hij sprak de jongens hartelijk toe, hen wijzend op de afgelegde belofte, die zij steeds hebben te houden. De dagen in Birmingham doorgebracht, zullen zeker allen de overtuiging geschonken hebben, dat de padvinderij, die thans welhaast in alle beschaafde landen van de wereld ingevoerd is, een zeer machtige factor beteekent in de opvoeding onzer jongens, dat de padvinderij, mits onder deugdelijke leiding, de jongens vormen kan tot flinke en degelijke leden van de maatschappij, die door hetgeen zij als padvinders geleerd hebben zich gemakkelijker een weg door het leven zullen slaan.

Tentoonstelling te Gent.

INGEZONDEN.

(De copy van ingezonden stukken, geplaatst of niet geplaatst, wordt niet teruggezonden

Op een leidersvergadering der Kennemer Padvinders is besloten een medaille beschikbaar te stellen voor een der wedstrijden, welke in het Padvinderskamp te IJmuiden gehouden zullen worden. Hierbij noodigen wij alle comité's, staven of leiders van padvindersvereenigingen of afdeelingen der N. P. O. uit hetzelfde te doen en prijzen of medailles uit te loven voor de overwinnaars in de prijskampen. Daar wij allen beseffen, hoezeer onze jongens gelokt worden door het vooruitzicht op een prijs in de internationale wedstrijden — laten wij daarom hiertoe meewerken en laat ieder comité of leidersgroep een medaille of een of ander voorwerp uitloven.

J. W. Boissevain.

In de Algemeene Vergadering der N.P.O. werden ondergeteekenden benoemd tot leden van het Hoofdbestuur, met opdracht de zaak der meisjes-padvinderij van de N.P.O. in Nederland aan te moedigen en te beheeren.

Nu richten wij een oproep tot alle moeders in Nederland, die de hulp onzer organisatie willen hebben bij de opvoeding harer dochters om ze te vormen tot flinke gezonde padvindsters, zich schriftelijk tot ons te wenden.

Er bestaan afdeelingen padvindsters, behoorende tot de N. P. O. in Amersfoort en Amsterdam.

In Hattem is eene afdeeling in wording.

De meisjes beoefenen zich buiten evenals de jongens in sport en natuurstudie en 's winters hebben ze gezellige avonden, waarop ze zich voorbereiden voor het kampleven, door zich te oefenen in haken, naaien en

wasschen of ze werken voor haar padvindster-examens en leeren degelijk verbinden en eerste hulp bij ongelukken.

Op de Tentoonstelling „de Vrouw" zagen velen het nut, dat men heeft van goed georganiseerde meisjestroepen. Zij genieten het voorrecht daar waarlijk haar padvindersideaal te kunnen vervullen door de gemeenschap te dienen.

Laat iedere vrouw, die deze beweging in de stad harer inwoning wil zien tot stand komen ons naam en adres sturen en ons melden of zij als toepleidster of comitélid het oprichten van padvindster-afdeelingen wil helpen bevorderen.

In Hattem zijn het een paar meisjes, die hare moeders er toe hebben weten te krijgen, deze zaak aan te pakken.

In Hilversum zijn er reeds verscheidene dames, die zich voor de zaak interesseeren, maar zij wachten op eene vrouw, die zich aan het hoofd wil stellen.

Biljetten en circulaires ons werk betreffende zijn te krijgen bij de tweede ondergeteekende.

J. VAN DEN BERGH—VAN TEIJN.
A. DEN TEX—BOISSEVAIN,
Keizersgracht 215, Amsterdam.

Internationaal Padvinderskamp IJmuiden 1913.

Verschillende bestuursleden en troepleiders van plaatselijke vereenigingen hebben gevraagd of zij ook eenige dagen in het kamp zouden kunnen doorbrengen of daar eens een kort bezoek brengen. Voor zoover de ruimte dit toelaat, zullen zulke personen niet alleen gaarne toegelaten worden, maar zal hun komst zeer welkom zijn. Billijkheidshalve is voor hen het volgende tarief vastgesteld: nachtlogies (zonder dekens) en ontbijt f 0.50, brood enz. om 12 uur f 0.25, middageten om 5 à 6 uur f 0.60, nachtlogies met volledig pension f 1.— per dag.

De regeling van het spoorwegvervoer kan natuurlijk eerst definitief plaats vinden, wanneer alle inschrijvingen zullen zijn binnengekomen. Toch is door de H. IJ. S. M. reeds een spinneweb-dienst in elkaar gezet voor den 24en Juli. Afdeelingen uit het Noorden en Oosten van ons land vertrekken alle te zamen om 9.40 uit Amersfoort, wachten van 10.22 tot 11.09 in Amsterdam en komen om 12.05 in IJmuiden aan. Hierop sluiten de volgende vertrekuren aan: Apeldoorn 8.57, Heerenveen 7.18, Enschedé 7.34, Kampen 7.50, Deventer 8.37, Zutphen 8.25, Zwolle 8.39, Purmerend 10.31 en Wageningen via Ede—Utrecht 7.50.

Voor het midden van het land zijn de vertrekuren Nijmegen via Kesteren—Amersfoort 9.40, Arnhem zelfde route 9.18, Utrecht en Zeist via Bildtstraat 10.37.

Uit het Zuiden komen de Belgen met trein no. 14. Hun wagens zullen van Roosendaal af een specialen padvinderstrein vormen, die overal zal stoppen, waar deelnemers opgenomen moeten worden (dus in Lage-Zwaluwe, Dordrecht, Rotterdam, Schiedam, Delft, den Haag en Leiden). Deze trein komt om 12.30 in Ymuiden aan.

Alle deelnemers moeten dien dag zooveel proviand meenemen dat zij daaraan voldoende hebben tot 's middags 5 uur; het middagmaal van dien dag vormt het officieele begin van de kampweek.

Op 29 Juli zullen ter gelegenheid van de padvindersrevue voor Z. K. H. Prins Hendrik verschillende extra-treinen loopen, zoowel voor gewoon publiek als voor de padvinders die niet het geheele kamp meemaken, maar toch aan deze Koninklijke revue willen deelnemen. Voor tarief van enkele maaltijden of logies per nacht, zie hierboven. Bizonderheden omtrent dezen treinenloop zullen eerstdaags ook worden aangeplakt op de stations en de bestelwagens der H. IJ. S. M.

H. MENALDA VAN SCHOUWENBURG.
Utrecht, 7 Juli 1913.

Nagekomen Vereenigingsbericht.

De N. P. O. Gastheer.

Men schrijft aan het »Utr. Dgbl.":

Een drietal padvinders uit Osnabrück, die een rondreis maken door ons land, en thans Arnhem tot bestemming hebben, waren gisteravond en gedurende den afgeloopen nacht de gast van de afd. „Utrecht" van de Ned. Padv. Organisatie. In haar clublokaal werden ze van het noodige voorzien, en slaapgelegenheid verstrekt. Nadat de bezichtiging der stad had plaats gehad, vertrokken hedenochtend de ondernemende padvinders onder betuiging van dank en een „auf wiedersehen", om welgemoed hun reis naar het Geldersch Haagje te aanvaarden.

Eenige Utrechtsche padvinders hebben hun „Brüder" nog een eindweegs vergezeld en werden verzocht er op aan te dringen, dat de leiders der N. P. O. alhier de uitnoodiging „hun spoedig een tegenbezoek te brengen" zullen aannemen.

Moge de N. P. B. alhier bij een volgende gelegenheid zijn collega's van de N. P. O. die hij de rol van gastheer waardig keurt, vroeger in kennis stellen met een en ander. Alsdan kunnen vooruit de noodige schikkingen gemaakt worden, en kan de N. P. O. nog beter de honneurs voor den N. P. B. waarnemen.

CORRESPONDENTIE.

V. d. K. Amsterdam. Er zijn binnenkort veranderingen te verwachten die, naar te hopen is, ten goede aan dit blad zullen komen.

S. v. E. T. Utrecht. Goed.

A. J. de L. Middelburg. Best.

de Red.

DOOR EEN GEEST GERED.

(Vervolg).

De moeilijkheid was nu, hoe mij in deze schuilplaats te krijgen; maar het was een geval van noodzakelijkheid en ten slotte werd het gedaan gekregen.

Mijn vader deed den poncho af, die hem den vorigen dag gegeven was. Ik werd daarop gelegd en de hoeken werden samengebonden, zoodat er een soort wieg gevormd werd. Hierdoor stak Tito het touw, dat mij aan den boom had vastgebonden. Hij had de voorzorg gehad dat mee te nemen, juist oordeelende, dat ons in onzen hachelijken toestand bijna alles wel van nut kon zijn. Daarna klom hij tot op zekere hoogte in den boom, en mijn vader wierp hem het uiteinde van het touw toe en zachtjes en met groote zorg heesch hij mij van den grond op en kreeg mij hangen tusschen den stam van den boom en een reusachtige liana. Daarna kwam hij naar beneden en hielp mijn vader klimmen, en liet hem in de gevaarlijke positie van de liana vasthouden en mij steunen, terwijl hij zelf wat hooger klom, dicht bij de opening een steun voor zijn voeten vond, en mij toen door middel van het touw optrok en naast zich liet rusten. Daarna liet hij zich licht op het zaagsel neervallen, dat den vloer van binnen veel hooger maakte dan de oppervlakte van den grond buiten. Daarna klom mijn vader de weinige overige voeten naar boven, en liet mij voorzichtig zakken in de armen van Tito. Spoedig hadden zij mij op den vloer gelegd, en het scheen bijna behagelijk zóó, in een liggende houding, te kunnen rusten, na zooveel nren van ellende.

Ik hoopte te slapen, maar koorts greep mij aan, en ik geloof, dat ik het grootste dee van den dag ternauwernood bij mijn bewustzijn was en soms zelfs ijlde. Ik wist niets van wat er gebeurde, maar mijn vader vertelde mij later, dat zij, bijna onmiddellijk nadat wij goed en wel geborgen waren, groot rumoer hoorden uit de richting van het kamp, en zooveel geschreeuw dat het blijkbaar groote opschudding aanduidde.

De trouwe Tito klom in den top van onzen boom en vond daar dat hij door den stijgenden bodem, het grootste deel van het kamp zien kon. Hij berichtte dat er veel opwinding en rumoer was, en vertelde even daarna dat groote troepen soldaten in verschillende richtingen het bosch werden ingezonden, blijkbaar om naar ons te zoeken.

Ziet ge, het was voor Martinez' plannen van enorm gewicht, ons weer in handen te krijgen. Hij was er in geslaagd de Gouvernementstroepen die uitgezonden waren om hem te vervolgen geheel en al om den tuin te leiden. Door verscheidene dagen lang bijna ongelooflijk geforceerde marschen te maken was het hem gelukt met zijn mannen een positie in te nemen van waaruit zij gemakkelijk een zeer belangrijke stad konden aanvallen. Zijn manoeuvre was volkomen onverwacht voor het Gouvernementsleger, dat hij in den waan had gebracht dat hij in tegengestelde richting was voortgerukt; zij waren dan nu trouwens ook werkelijk bezig het kleine troepje na te jagen dat hij daarheen had gezonden om hen te misleiden — en meenden dat dat zijn gansche legermacht was. Op de plek waar wij kennis met hem gemaakt hadden, had hij zijn mannen laten stilhouden, om hun na de geforceerde marschen een paar dagen rust te gunnen vóór zij op de stad zouden neerstrijken, en men kon er in redelijkheid zeker van zijn dat men hem in dat woeste district niet kon hebben gezien of zijn tegenwoordigheid bekend gemaakt.

Maar als mijn vader en ik, of zelfs een van ons allen, kon ontsnappen, en zich op de een of andere onbegrijpelijke wijze een weg kon banen, naar het naaste huis of dorp, en vandaar uit de alarmtijding naar de zeehavenstad zenden, zouden al Martinez' voordeelen verloren zijn; en daar hij met deze eene koene manoeuvre alles op het spel had gezet, mogen wij zeggen dat zijn zaak dan ook verloren zou zijn, en zijn leven ongetwijfeld verbeurd. Daarom was het voor hem van het allerhoogste gewicht, ons tot elken prijs weer in handen te krijgen, en in plaats van, zooals hij had willen doen, zijn mannen te laten rusten, had hij hen uitgezonden, teneinde het woud door te speuren en ons te zoeken. Hij wist zeer goed dat wij niet ver konden gegaan zijn, want hij wist dat ik ten minste zwaar gewond was en dat mijn vader geen wapenen had; evenmin kon het begrijpelijk voor hem geweest zijn dat wij ook maar een enkelen dag konden ontkomen aan de vele gevaren die ons in dat woud aan alle zijden omringden. Hij wist niet dat wij den onschatbaren bijstand van Tito hadden, die alles omtrent zulke dingen wist en volkomen goed in staat was zich in het woud te beschermen en er voedsel uit te halen.

Zij vertelden mij dat telkens en telkens weer groepjes soldaten voorbij denzelfden boom kwamen waarin wij ons verborgen hadden. Zij hoorden zelfs stukjes van hun gesprekken, en Tito, die hun taal volkomen meester was, vertelde dat zij veel over tooverij en over een bovennatuurlijke bevrijding spraken. Uit wat zij zeiden bleek duidelijk dat de bijgeloovige vrees van Martinez ook gewekt was en dat hij in een toestand van panischen angst verkeerde. Hij dacht (een zijner officieren had hem dat naar het schijnt gezegd) dat hij, door Gerold te dooden, onheil over zichzelven gebracht had; hij was niet in staat te begrijpen, zooals trouwens geen van hen, hoe mijn vader zich zoo plotseling had kunnen vrij maken toen hij toch klaarblijkelijk stevig gebonden was, en hij beschouwde mijn verdwijning toen ik zoo goed als op het punt van sterven was, als een tweede voorbeeld van bovennatuurlijke tusschenkomst. Ik herinner mij dat mijn vader zeide hoe eens de soldaten vlak bij den boom waren gaan liggen rusten. Tito luisterde gretig naar hun gesprek, begeerig om iedere inlichting op te vangen, die ons van nut zou kunnen zijn: en mijn vader drukte de vrees dat ik onze schuilplaats zou verraden door in mijn ijlen uiting te geven aan zacht gemompel. Gelukkig gebeurde dat niet, en in den loop van den namiddag viel ik in een diepen versterkenden slaap, waaruit zij mij niet wekten voor de duisternis gevallen was en het tijd was ons weer op weg te begeven.

Onderwijl had Tito zijn leven gewaagd door meer dan eens uit onze schuilplaats te klimmen om wat water voor mij te halen en wat bladeren van een plant die hij kende, die hij tot een papje kauwde en op mijn verbrande voeten en eenige van de ergste mijner wonden legde. Ik weet niet wat voor middel het was, maar de uitwerking er van in het verzachten van pijn was prachtig, want toen ik 's avonds gewekt werd, was ik, ofschoon ik nog steeds zwak was en veel pijn had, bepaald veel beter dan 's morgens, en alle sporen van koorts was voor het oogenblik van mij ge-

weken. De soldaten waren juist voor het vallen van den avond naar hun kamp teruggekeerd, maar uit wat wij gehoord hadden, bleef ons weinig twijfel of het zoeken zou den volgenden dag hervat worden. Ik gevoelde groot leedwezen dat ik mijn zacht leger moest verlaten, en betwijfelde in waarheid wel eenigszins of het wijs was voort te trekken nu wij zulk een uitstekende schuilplaats gevonden hadden; maar Tito en mijn vader beiden gevoelden dat zij geen rust zouden kennen vóór zij veel verder van het kamp verwijderd waren.

Zij haalden mij uit onze schuilplaats ongeveer op dezelfde wijze als zij er mij tevoren hadden ingekregen, en wij begaven ons op weg den heuvel op. Over 't algemeen scheen de richting van den bodem naar boven te zijn, en verscheidene malen gedurende den nacht kwamen wij op kleine open plaatsen van waaruit wij de kampvuren onzer vijanden ver beneden ons konden zien. Naarmate wij hooger stegen groeiden de boomen niet meer zoo dicht, en konden wij over 't geheel wat vlugger vooruitkomen, minder langzaam zou een betere manier van zeggen zijn. Weer kwam de dageraad, en Tito zocht naar een schuilplaats, maar ditmaal was er geen geschikte holle boom te vinden. Wij waren in een streek van prachtige woudkoningen, meest met wijde ruimten tusschen hen, maar zoo reusachtig waren zij dat ofschoon hun stammen wel honderd of zelfs tweehonderd voet van elkander afstonden, hun takken dikwijls hoog boven ons hoofd zich door elkaar heen strengelden. Deze reuzen zouden volstrekt niet te beklimmen zijn geweest, als niet in bijna ieder geval reusachtige lianen, met stengels, even dik als menige boom in deze koude meer noordelijke luchtstreken, zich rondom hun prachtige stammen hadden geslingerd en aldus meestal voor een actief mensch een betrekkelijk gemakkelijke wijze om naar boven te komen hadden verschaft.

Terwijl Tito zoo rondliep te zoeken naar een schuilplaats kwam het bij hem op eens in een dier hoogen boomen te klimmen om te zien wat onze vijanden deden. Zonder veel moeite vond hij een plaats van waar het kamp nog duidelijk zichtbaar was, ofschoon het nu door den verren afstand zeer klein geleek, hij zag dezelfde opschudding en voorbereiding en uitzending van troepen als te voren; maar ofschoon hij niets nieuws zag, hoorde hij dadelijk daarna iets dat hem in allerijl uit den boom naar beneden joeg, en hij kwam op ons toesnellen met een gezicht van dat eigenaardige loodkleurig grauw dat het dichtste is dat een neger komen kan bij wit worden van angst.

„Honden, meester!" zeide hij, „ze jagen ons de slavenhonden na, luistert!"

Toen wij aandachtig luisterden, hoorden wij, stellig genoeg, ver weg het diepklinkende geblaf van een bloedhond. Wij wisten dat deze groote honden door zekere slaveneigenaars in de binnenlanden gehouden werden om weggeloopen negers op te sporen, maar waar Martinez er een van daan gehaald kon hebben, konden wij niet gissen. Ik kan enkel veronderstellen dat er onder zijn mannen een geweest moet zijn die wist dat er op de een of andere plantage in de binnenlanden zulke dieren bestonden, dat hij zijn' officier de zaak verteld moet hebben en dat Martinez, toen hij er van hoorde, dadelijk eenige mannen uitgestuurd moet hebben om deze honden te leenen, zelfs al zou dat het groote geheim van zijn aanwezigheid daar in kennis stellen van ten minste eenigen van de lieden der plantage. Iets van zijn karakter kennende, vrees ik echter zeer, dat hij misschien vreeselijk afdoende middelen gebezigd heeft om zich van het stilzwijgen van alle menschelijke wezens op die plantage te verzekeren, misschien is er wel een algeheele slachting gehouden.

In ieder geval, daar waren de honden, en er viel niet aan te twijfelen of zij waren in staat ons op te sporen, en tot onze schuilplaats van den vorigen dag èn tot de plaats waar wij nu waren, en onze kans om hun te ontkomen scheen opmerkelijk klein. Ik had dikwijls verhalen gehoord over de ontembare woestheid van deze dieren, en over hun vastberadenheid in het volgen van een spoor tot het einde toe. Wij zochten niet langer naar een schuilplaats, maar snelden hopeloos voort, ons steeds naar boven richtende, naar de toppen der bergen. Maar wij wisten zeer wel dat onze vervolgers veel vlugger zouden vooruitkomen dan wij, en dat niets kon verhinderen dat wij ingehaald zouden worden.

Tito had een theorie, gegrond op een of ander negerbijgeloof, dat de reuk van bloed de scherpte van reuk van de honden zou doen verdwijnen; dus trok hij zijn groot mes en gaf daarmee een kleine snede in zijn arm, en sprenkelde het overvloedig vloeiende bloed rond de plaats waar wij toen stonden. Hij scheen eenig vertrouwen in deze methode te hebben, al gaf hij toe dat men haar bij sommige honden had zien falen, dus scheen zij slechts een tenger riet om het gebouw onzer hoop te steunen. Wij bevonden ons op dit oogenblik aan den rand van een soort rug, en voor ons liep de grond weer naar beneden en maakte een soort ravijn, langs welks bodem een ondiepe stroom vloeide. Aan de overzijde van den stroom rees de grond weer, en de heuvelrand strekte zich verder voor ons uit. *(Wordt vervolgd).*

KORFF's
CEYLONREEPEN
Overheerlijk van smaak.
Voedzaam en versterkend.
Verwekken geen dorst.

Elke Padvinder leest „DE PADVINDER"

OF

blijft onwetend in Padvinderszaken.

NIEUW ENGELAND

Koningsplein. - AMSTERDAM

GOEDKOOPSTE ADRES VOOR

Padvinders-Uitrustingen.

Verkoop à contant of onder rembours.

Vraagt geïllustreerde Prijscourant.

Bindt uw „Padvinder" in een fraaien band! Prijs f 1.25 per stuk.

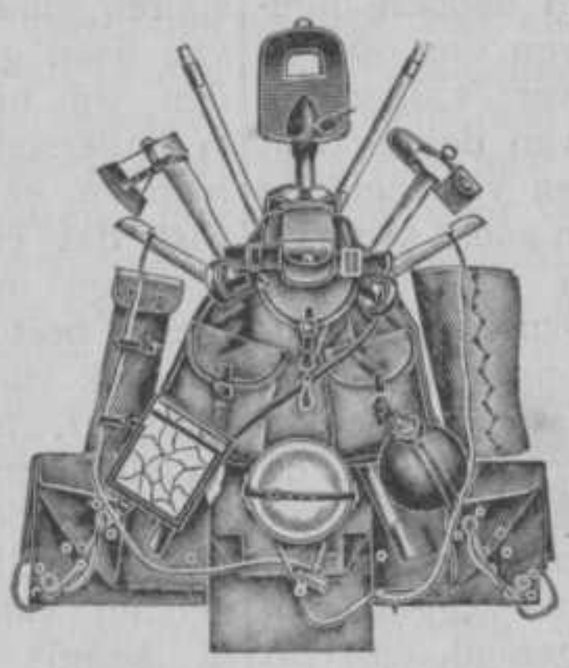

UITRUSTINGEN VOOR PADVINDERS.

Tenten, Gordels, Graafgereedschap Broodzakken, Veldflesschen, Kookbenoodigdheden, Kaartentasschen, Beenkappen (puttees en leggings), Rugzakken enz. enz.

WITTKOP & Co.,

BIELEFELD XVII.

PROSPECTUS OP AANVRAGE

ONMISBAAR VOOR ELKEN PADVINDER:

GENERAAL BADEN POWELL's PADVINDERSBOEK

Een practische handleiding, waarin alles voorkomt wat de Padvinder weten moet.
Nederlandsche bewerking onder toezich van het Hoofdbestuur
der Padvinders-Organisatie hier te lande. — — — — —

IN IEDERE BOEKHANDEL VERKRIJGBAAR. Prijs ingenaaid f 0.90. Ingebonden f 1.25.

Uitgave SCHELTENS & GILTAY, Amsterdam.

Typ. F. W. HAJER, Kromme Nieuwe Gracht 11, Utrecht.